

Aktivismus jako biologická zbraň

Slovo aktivista je bez významu, dokud není popsán cíl aktivismu konkrétní osoby. Zde se zabýváme aktivisty v oblasti lidských práv. V obecné rovině se aktivisté nebojí řešit problémy ve společnosti a pomáhat lidem v nouzi.

Aktivistou tohoto typu byl např. ve středověku František z Assisi a další svatí křesťanského světa. Aktivisté v oblasti lidských práv a soucítění mají být loajální opozici ve společnosti, protože narušují stojaté vody všedního žití poukazem na neřešené problémy.

Dnes slovo aktivista je na základě dlouhodobé praxe vnímáno spíše pejorativně, protože soucítění (oblast lidských práv) je součástí permanentní politické občanské války, která zuří v oblasti civilizace terciérní sféry.

Aktivista je preventivně vnímán jako neozbrojený terorista zneužívající politické a právní mechanismy.

Publicista František Roček upozorňuje: „Typickým příkladem politického aktivismu je „boj“ o plot – zed' v ústecké Matiční ulici. Bez ohledu na reálné chování cikánů v Matiční ulici byla zed' či plot (plotozed') vnímána jako symbol vytváření hranice ghetta či rasistické tendence. S touto hysterií se nedokázala vypořádat ani vláda, protože by musela podrobit kritice nejen aktivisty, ale i svého člověka Uhla, a řadu politiků, i zahraničních, kteří nevědí nic, ale kritizují cokoli, aby vypadali jako humanisté.“

Politický aktivismus jako součást politického nátlaku

Tato kapitola nebude pojednávat o politických aktivistech, což mnohdy jsou političtí extrémisté, vydávající se za sociálně spravedlivé majáky kdejaké ideje.

Političtí aktivisté se např. snaží obhajovat nebo dokonce podporovat nelegální invazi migrantů do Evropy. V muslimských zemích se snaží zavázat místní obyvatelstvo pomocí vytváření pracovních míst, zajištění řádné správy věcí veřejných, zakládání škol, nemocnic a zdravotnických středisek, ale jde prvoplánově o připoutání obyvatelstva k aktivistům, jde tedy spíše o získávání moci.

Takto postupují islamisté v Pákistánu nebo v Egyptě, na palestinském území, a celkově v islámské oblasti Asie a Afriky pod vlivem islamistů. Charity využívá také Muslimské bratrstvo, založené v Egyptě v roce 1928, je jedním z prazákladů džihádu, islamistickým hnutím, které má pobočky po celém světě a snaží se implementovat islámskou šárii v rámci globálního kalifátu.

V českém prostředí podivné aktivisty nazývané sluníčkáři nazývá procikánská aktivistka Klára Samková jako „slunka“. V politické rovině jsou podle Samkové „slunka“ nebezpeční živočichové. Samková napsala: „Slunka jsou lidé, kteří pevně věří ve výhody a funkčnost multikulturalismu, ve vítězství pravdy a lásky. Povětšinou to myslí upřímně ... si pletou svět, jaký by chtěli mít, se světem jaký ve skutečnosti je. Protože, bohužel, svět totiž není takový, jaký si jej představují, ba naopak...“ (Proč islám nesmí do Česka, Bondy 2016, s. 67)

Aktivista (tvor relativně) domácí

Akivistou může být soucitný anděl i člověk psychicky nevyrovnaný až nebezpečný. Obecně řečeno mezi aktivisty nejnebezpečnější jsou tzv. naivní lidé, tedy lidé, kteří nedovedou věrohodně zpracovat informace. Mezi ně patří např. lidé jako je Petr Uhlí, jeho manželka (v době psaní publikace ještě fungovala jako státem placený ombudsman) Anna Šabatová, a v širších souvislostech tzv. sluníčkáři. Nejsou schopni (a někteří ani ochotni) dostatečně analyzovat řadu informací v jejich souvislostech.

Lidé tohoto typu nejsou schopni v dostatečné míře pochopit, že není možné separovat psychologické vzorce od vzorců chování na základně sociologických, biologických a ekologických souvislostí, které jsou navíc ještě místně a časově unikátní.

Mikroprostor, naivita a nebezpečí víry

Většina lidí nemá čas zabývat se množstvím rozsáhlých souvislostí ve společnosti. Jsou především ukotveni v mikroprostoru, kde žijí. Nepotřebují znát okolní značně složitě okolnosti (vztahy, tendence).

To jim stačí, aby v rámci svého mikroprostoru (obce, městské čtvrti, údolí kde žije apod.) se snažili udržet řád všedního žití. Z nekonečné řady těchto mikroprostorů je složena lidská civilizace.

Lidé vstupující do mikroprostoru s tím, že chtějí něco změnit (jako Uhl, Šabatová a další), nemají právo být naivními resp. nepoučenými, a proto neschopnými pochopit vztah mikroprostoru vůči jejich ideji. Jde třeba o vizi Šabatové, že na Mostecku se lidé z bytového družstva Krušnohor chovají jako rasisté – ne vůči Vietnamcům nebo Polákům či Ukrajincům, ale jenom vůči místním cikánům.

Aktivismus je (intuitivně) spjat s naivitou: Nedostatečná schopnost hodnocení se projevuje jako naivita. Nebezpečnost naivních lidí spočívá v deformovaném pohledu na svět, byť sledují třeba i prosazování lidských práv.

U lidí, kteří se vyřvou ze svých vizí v hospodě, a ráno vstanou, aby běžně fungovali ve svém mikroprostoru, to nevadí. Jejich naivita (resp. neinformovanost o širších souvislostech) je zneužita jenom na pár dnů při volbách.

Pokud ale naivní aktivista chce ovlivňovat jednání širšího společenství, v extrémních případech jde o morální absolutismus, což je zřetelný projev fašismu.

Připomeňme základní definici fašismu – jde o „svazek“ (fascis) osob prosazujících netolerantní odmítání lidí na základě náboženství, národnosti či rasy. Známou fašistickou tendencí (ideou) je v německé verzi fašismu (v nacismu) antisemitismus.

Dnes je např. fašistickou tendencí v Evropě i nekompromisní prosazování islámu jako jediné pravé víry (islamismus). Krajní verzí novodobého „humanitního“ fašismu je idea, že Evropa musí přijmout všechny migranty, kteří do ní chtějí vstoupit.

Pro pochopení aktivismu je důležitý i faktor víry.

Pod náboženství lze zařadit i víru v něco. Raymond Aron upozorňoval po 2. světové válce, že existují i sekulární náboženství, závislá na technice a ekonomicko – politických představách, formulovaných třeba jako komunismus. Dnes se přidávají různé genderové a ekologizující názory se silou víry v lepší svět.

Raymond Aron (Historie XX. století, Academia 1999) jako filozof a historik se zabýval manipulací s lidskou duší mj. uvedl: „Všechny národy hlásají svou oddanost demokratickým hodnotám, rovnost lidí a blahobytu pro všechny... Způsob uspořádání industriální společnosti rozpoutává vášně, protože volba systému s sebou nese přimknutí se k některému z táborů, přijetí víry či téměř jakéhosi náboženství.“ (s.61)

„Tajemství míru nás po tisíce let učila náboženství nabízející spásu: nikdy totiž neslibovala, že k jeho nastolení dojde na této zemi.“ (s.327)

„Marxismus velebí neznámou a nepoznatelnou postkapitalistickou budoucnost. Stalinismus velebí společnost, která je zklamáním pro idealisty a cizí západnímu duchu. Stalinismus se neustále dovolává budoucnosti.“ (s.180)

K tomu lze dodat: Genderové, lidskoprávní a ekologizující sekulární náboženské směry věří, že lidem vysvětlí, nebo je donutí k tomu, aby uvěřili, že jejich vize je správná (a spásná) a chovali se též jako aktivisté.

U fenoménu aktivisty je nejhorší, že tuto bytost nelze přesvědčit, že se ve své vizi mylí. Má svoji skálopevnou až hystericky obhajovanou ideu, kterou mu nikdo nemůže vyvrátit ani s pomocí objektivních faktů. U aktivisty nejde o rozumový čin, ale akt víry. Časem může svou víru modifikovat, nebo ji opustit. Ale k tomu ho nedonutíme diskuzí, protože víra je značně imunní proti názorům jiných. Musí k tomu dospět sám. Můžete před takovým člověkem jenom varovat okolí.

„Člověk může jenom stěžít myslet a jednat bez nějaké metafyzické premisy, nějakého základního axiomu, který nedokáže ani verifikovat, ani plně definovat. Takové axiomy jsou jako pravidla hry...“ (Alan W. Watts, Psychoterapie east and west, Penguin Books, 1973, str. 22)

Zkušenost s aktivisty v oblasti cikánsko – romských problémů to potvrzují. Racionální jednání je většinou možné při řešení zcela konkrétních problémů - dluhů, exekucí, finanční gramotnosti, vzdělání a dalších konkrétních problémů všedního dne.

V rámci neziskových organizací fungují i terénní pracovníci, kteří řeší pragmatické problémy bez ideologického balastu. Tato konkrétní práce je skutečně záslužná.

Předkládáme citaci z velmi zajímavé práce (Štěpán Moravec, Ondřej Nádvořník, Jan Černý, „Romská problematika“: skladiště omylů, Člověk v tísni 2004): „Protože celý problém sociálně vyloučených romských populací je v posledku především problémem jednotlivých lidí, musí případné pokusy o změnu stavu působit na individuální úrovni... Pojmeme-li „romskou problematiku“ jako problematiku postavení „etnika“ nebo „národnostní menšiny“ vede to k tomu, že mezi otázky výsostně sociální a ekonomické povahy se začnou plést témata jako je identita Romů, jejich jazyk, tradice, nebo dokonce národní emancipace. Ty mají jistě své opodstatnění na poli skupinových kulturních práv, ale nemohou nijak pozitivně přispět k řešení životní situace sociálně vyloučených Romů, kteří se o ně až na výjimky ani nezajímají.

Není žádný důvod, proč by sociální politika státu, regionů nebo obcí měla za objekt svého zájmu volit Romy jako takové. Příjemcem případné sociální intervence necht' jsou sociálně vyloučení, ohrožení a marginalizovaní, závislí lidé.“

V praxi je potřeba identifikovat a oddělovat od sebe dvě činnosti aktivistů. Pokud řeší věcné praktické problémy pomocí pragmatických (zcela účelových a výsledek přinášejících) kroků, jejich aktivita je účinná.

Pokud ale ve své agendě mají také „domníváme se“, že dochází k podceňování – urážení – odmítání cikánů, až rasismu, jsme již na půdě politizujícího aktivismu.

V tom případě musíme být vůči aktivistovi stejně opatrní jako k členovi sekty nebo psychicky narušenému člověku. Jednotícím hlediskem je obava jejich další z nepředvídatelné reakce. Tito lidé představují potenciální ohrožení.

Blízkost aktivismu a fašismu

Složitě teoretizovat o aktivismu je zbytečné, když je hlavním cílem publikace mapovat projevy aktivismu v rámci bytové politiky. Ale pro toho, koho to bude zajímat, lze některé jevy aktivismu přiblížit, když se budeme zabývat vztahem aktivismu a fašismu.

Slovo „fašismus“ je podobně jako např. slovo „aktivista, lůza, demokracie, evropské hodnoty“ využíváno libovolně k jakékoliv argumentaci.

Např. dne 24. 7. 2019 se v českých médiích objevilo slovo „fašismus“ v těchto souvislostech - citacích:

„Proti Rusku vzniká agresivní fašismus počínaje Ukrajinou a Evropskou unií konče.“

„To se vracíme do dob komunismu a fašismu, nebo co? Že člověk nemůže říct svůj názor?“

„na hrací ploše se objevil chemikáliemi do trávníku vypálený hákový kříž, symbol zrudného fašismu.“

„tak obludné kontinentální epizody, jako byla inkvizice, Velká francouzská revoluce, nacismus, fašismus a komunismus (abych jmenoval jen pár nejznámějších)...“

Ve 3 ze 4 citátů je zřejmé, že každý pisatel měl svůj osobitý náhled na to jak použít slovo fašismus. Pouze v jednom případě (o hákovém kříži) jde o všední popis viditelného jevu - události.

Připomeňme si základní (či spíše omezenou) definici fašismu – jde o „svazek=fasces“ osob prosazující netolerantní odmítání lidí na základě náboženství, národnosti či rasy. Ale jde o velmi úzké „historizující“ vymezení vycházející z „klasického“ období od Mussoliniho k Hitlerovi.

Britský profesor politické filozofie Noël O'Sullivan uvažuje o fašismu jako o jednom z projevů politického stylu, který se prosazuje v moderní společnosti a pro nějž je typický aktivismus. V knize „Fašismus“ (Centrum pro studium demokracie a kultury, 2002) O'Sullivan deklaruje vztah mezi filosofií J. J. Rousseaua a budoucí fašistickou ideologií.

Aktivismus/fašismus v oblasti lidských práv

Historickým protipólem fašismu je prosazování lidských práv. Sice snaha o přijímání lidskoprávních norem byla již před rokem 1945, třeba nepřímou v oblasti válečného práva. Ale po roce 1945 v reakci na hrůzu války, explodovalo v atlantickém typu civilizace až hysterické snažení se o definici a prosazení lidských práv v co nejširším měřítku. V podstatě šlo o sekulárně náboženskou kampaň.

Signatáři různých práv je automaticky porušovali v koloniálních, trestních a hospodářských (obchodních) nátlakových akcích.

Podobně jako křesťanské učení vyzdvihovalo pro dosažení lidské spravedlnosti desatero božích přikázání, přesto to byl čas válek a nespravedlnosti v různé míře až do přítomnosti. Podobně i idea lidských práv nemá nic společného s pragmatismem reálného života.

Lidská práva patří k nejnovější vlně mýtů

V obecné rovině jsou již (metafyzicky i fyzicky) lidská práva kodifikována ve středomořsko – atlantské civilizaci desaterem božích přikázání. Jde o nadčasovou normu uplatňovatelnou v lidském životě univerzálně, bez ohledu na tu kterou mutaci náboženství.

Mýtus dodržování lidských práv jako cesta ke spáse civilizace má v sobě víru, že dodržováním lidských práv se dostaneme do blízkosti nebe již na Zemi.

Mýtus lidských práv nabízí spásu klamavým způsobem: Budeme-li se snažit, potom...?

Připomeňme, co napsal Raymond Aron: „Tajemství míru nás po tisíce let učila náboženství nabízející spásu: nikdy totiž neslibovala, že k jeho nastolení dojde na této zemi.“ (s.327)

Mýtus lidských práv je založen na podobném principu. „Jenom“ vyžaduje, aby se všichni (nebo alespoň většina) lidí podle toho chovali.

Jenže, lidé dodržují svá pravidla, která místně tolerují odchylky od obecně nekonkrétně (až imaginárně) definovaných lidských práv. Neboť obecná lidská práva jsou vykladatelná určitým způsobem v mnohosti místních obyčejů, ekonomických, klimatických a kulturních podmínek apod. Lidské právo se mění na místně prosazovatelné (či hájitelné) právo člověka. Tím místní varianta určitého lidského práva může jít i v jistém smyslu proti obecnému principu nějakého práva v Listině lidských práv.

Islámské státy jsou toho naprosto nejtvrdším příkladem: Oficiálně kašlou na Listinu lidských práv: Základní tezí ve všech islámských systémech lidských práv je, že práva přiznaná v mezinárodním právu jsou příliš velkorysá, a tudíž přijatelná pouze pokud podléhají islámským omezením. Viz Káhirska deklarace o lidských právech v islámu (1993). Vyjadřuje to jasně, když např. článek 6 této deklarace uvádí: „Žena je rovna muži v lidské důstojnosti a má práva požívat stejně jako povinnosti vykonávat ...“ Jenže, kecý o lidských právech napravuje článek 25: „Islámský zákon šaria je jediným referenčním zdrojem pro vysvětlení nebo vyjasnění kteréhokoli z článků této deklarace...“

Mýtus lidských práv vytváří zdání racionálního jednání. Stačí jen, aby lidé respektovali tato práva a svět je z hlediska lidských vztahů na politické i regionální úrovni relativně bezkonfliktní. To je vlastně protodefinice puritanismu či fašismu.

Pokud jde o víru a ideje, nezapomeňme, že i raný program fašistického hnutí byl ovlivněn socialismem, resp. „vůní“ spravedlnosti: Italský fašismus zpočátku požadoval půdu pro rolníky, zastoupení zaměstnanců ve vedení firem, progresivní zdanění kapitálu, znárodnění půdy a výrobních podniků atd. Socialistické tendence zpočátku měl i německý nacismus.

Při propojování socialismu a nacionalismu převážil cíleně militantní nacionalismus. Ze socialismu zůstala jenom karikatura násilné regulace občanského života

. Nacionalismus se projevoval tím, že italský fašismus se inspiroval ideou vykořisťování Itálie předními evropskými mocnostmi. Totéž se stalo základem oficiálního německého nacismu, protože Německo mělo být deptáno versailleskou smlouvou a tudíž vítěznými mocnostmi.

Genderový terorismus a návrat autocenzury

Jednou z pák módního aktivistického teroru je např. genderová lingvistika jako součást politické korektnosti a rdoušení svobodné diskuze. Upozornil na to např. (Tomáš Loskot, Pozor na jazyk!, Týden, 19.8.2019): „Cílem je vymést z jazyka označení etnik, sexuálních menšin a dalších minorit v nepříznivých stereotypech. Její propagátoři slovy politologa Jiřího Kunce věří, že začnou-li lidé „správně“ mluvit, budou správně i jednat.

Podle politologa a historika Vojtěcha Bellinga tkví problém v tom, že jazyková korektnost přerůstá ve zdůrazňování často privilegovaného postavení jakýchkoli menšin. Pokud hrozí vznik negativního soudu, o etnicitě se vůbec nehovoří. Příkladem byla reakce na sexuální útoky během silvestra 2015 v Německu. Média o nich informovala s mnohodenním zpožděním a až na nátlak sociálních sítí. Následovala bagatelizace útoků. K nějakým prý došlo, nikoli ale v masovém měřítku, a možná to ani nebyli migranti. Nakonec přišla s vymyšlenou informací, že stejný počet útoků proběhl i na Oktoberfestu, takže útoky nejsou ničím zvláštní a páchají je i rodilí Němci.

Jako v totalitních režimech i dnes v rámci velké svobody přichází opět do módy autocenzura.

„V Německu odpovědělo pouhých osmnáct procent respondentů kladně na otázku, zda se odváží na veřejnosti svobodně vyjadřovat. Lidé mají podle deníku Frankfurter Allgemeine Zeitung obavy říci svůj skutečný názor na migranty, muslimy a islám. „Téměř dvě třetiny jsou přesvědčeny o potřebě opatrnosti, protože existuje mnoho nepřípustných názorů,“ komentoval deník.

Popis reality začíná být riskantní všude. Starostovi francouzského Beziers stačilo k pokutě za „nenávistný projev“ konstatování, že v některých třídách tvoří devadesát procent muslimské děti, což komplikuje výuku. Švédský policista Peter Springare z jednotky pro boj se závažným zločinem si na Facebooku ulevil: „Už mě to unavuje. Co napíšu, není politicky korektní, ale už je mi to jedno. Riskuju kariéru, přestože je to pravda. Takže s čím jsem přišel od pondělí do pátku do styku? Znásilnění, znásilnění, loupež, ublížení na zdraví, pokus o znásilnění, znásilnění, vydírání...“ Potud vše v pořádku, Springare však dodal: „Podezřelými jsou Alí Muhammad, Mahmúd, Muhammad...“ Kvůli tomu byl vyšetřován pro podezření z podněcování k rasové nenávisti...“

Tolik citace z korektního časopisu Týden, kde v témže článku najdeme upozornění, že „Ministerstvo vnitra ČR před pár měsíci zavedlo termín „předsudečná nenávisť“. Vztahovat se má na „šíření strachu, štěpení společnosti a vyvolávání antagonismů“. Vágní formulace rozpoutala diskuze: která slova a jaké názory jsou tedy závadné?“

Vždy záleží na kontextu.

Článek upozorňuje také na fakt, že politická korektnost má dvojí metr a zažívá názorové veletoce. Před invazí USA do Afghánistánu roku 2001 burcovaly neziskové organizace do zbraně s tím, že jde o osvobození žen zpod tyranie islámu. Svět zaplavily záběry kamenování žen a články typu Svět viděný mříží burky... Nyní došlo k posunu: právě zahalování je na Západě nezřídka považováno za symbol feminismu...

Za několik let může mít korektnost zcela jiná pravidla. „Politici si neuvědomují, že svými kroky připravují cestu k volebnímu vítězství těm politickým silám, proti kterým útočí. Pak se změni vládní zadání a policie a státní zástupci budou přísně stíhat rasistické protibělošské útoky a další dosud tolerované xenofobní projevy, třeba o ruských švábech,“ upozorňuje Jaroslav Bašta, bývalý disident a politický vězeň, později dlouholetý diplomat. Do kategorie předsudečné nenávisti prý spadají třeba i některé výroky na adresu voličů Miloše Zemana a Andreje Babiše. „Vše závisí jen na úhlu pohledu,“ dodal Bašta...“

Rozsáhlá citace byla potřebná jako ukázka, že ve společnosti se ozývají palčivé otázky, a státní moc mlčí, jako by se nic nedělo...

Panteon fašizujícího aktivismu

Lidská práva jsou obětí interpretací, tedy místních zvyklostí, ale i pragmatické momentální nutnosti (princip nutného zla) a finančních (obchodních) manipulací.

Vážnost interpretace práv byla a je mocenská. Pokud v lidské společnosti není některá interpretace prosazena (nebo obhájena) silou má hodnotu použitého toaletního papíru.

Tím se vystavujeme obrannému relativismu. Sice záchranou před šílenství je relativismus vůči idejím. Ale jak jsem již upozornil: „Člověk může jenom stěží myslet a jednat bez nějaké metafyzické premisy, nějakého základního axiomu, který nedokáže ani verifikovat, ani plně definovat.“ (Alan W. Watts, str. 22)

Nakonec se musíme uchýlit k nějaké ptákovině, které věříme... Je to doslova (ale i nadneseně) biologická nutnost.

Objevují se i teze, že překonání fašismu (nejen fašismu historického - Mussolini, Hitler) je především překonáním fašismu v nás samých. A další výzvou je, že v rámci boje proti vnitřnímu fašismu je nutný boj proti nejvyšší fašizující instanci, což je stát, který ovládá občany a reguluje trh. Čili z defašizace společnosti vyplývá deregulace trhů od státu. Čili na ekonomické bázi z boje s fašismem vznikl neoliberal?

Bohužel, jde o typický příklad další puritánské a fašizující ptákoviny. Deregulace trhů je na první pohled chvályhodná, ale také ji lze označit za volný lov. Slabší to odnese.

Neoliberalismus v praxi hledí jenom na cílový zisk pro sebe a nanejvýš pro dobro místní komunity, kde jsou neoliberalistické politické, průmyslové či administrativně – logistické základy. Neoliberalismus nemá nic společného se synergií, s ekologizací prostoru pomocí spolupráce chudých regionů, které se potřebují propojit (i s pomocí nouzových státních finančních injekcí) a společně se bránit proti ekonomickému chřadnutí, když nejsou pro neoliberaly (manažéry?) lukrativní.

Uvědomme si, že akcionář je vlastně (byť mnohdy i nechtěně) potenciálním teroristou. Je mu jedno jakým způsobem, kde a jak jeho akcie narostou o zisk – resp. o dividendu. Přitom akcionářem může být i dělník nebo místní úředník, oba vděční i za pár švestek z neliberálně drsného akcionářského dividendového zdroje.

Chceme bojovat za lidská práva, ale liberální společnost akcionářů „jede“ tvrdě pragmaticky.

Vzhledem k těmto souvislostem aktivismus, ať s lidskou tváří, nebo s tváří OSN, či jiného dobročinného spolku, je aktivismus jenom s jedním stánkem na bazaru všedního násilí.

Nakonec záleží na tom, kdo jaký žvást umí (momentálně) lépe prodat. Ale pro nás (v rámci publikace) je nejdůležitější, jak se vyrovnat s aktivismem na úrovni mikroregionu

. Varováním před současnými fašistickými tendencemi aktivismu vyjádřil O'Sullivan v kapitole Fašismus a budoucnost: „...fašismus a terorismus jsou propojeny nepřímo na základě toho, že oba mají stejného rodiče, jimž je nový aktivistický politický styl...“ (s. 196)

„... zatímco fašismus je možná mrtvý, aktivistický styl, který ho umožnil je stále ještě živý.... Nemůžeme si myslet, že by se aktivistická hnutí fašistického typu nemohla znovu prosadit a získal moc.“ (s. 197-198)

Nejistota za branou

Proto i dnes mají lidé oprávněně pocit, že je potřeba se chránit, protože i v demokratické Evropě cítí, že aktivistická hnutí fašistického typu nás ohrožují i v době míru.

Fenomén hradeb a toho, co je uvnitř za branami, o čem máme přehled v našem regionu, kde žijeme, je prastarý, je prapodstatou lidské jistoty.

Potřeba jistoty, přehlednosti, možnost předvídání postupných drobných změn je základem civilizace. Tento fenomén je stejný od pravěku do dneška. Není jiná obrana před chaosem.

Protože žijeme v Evropě, která je součástí EU, je náš prazákladní pohled na lidskou společnost zdegenerovaný spoustou euro - „ismů“.

EU následuje dnes již vzdálený osud římské říše. Novověk přinesl koloniální expanzi Evropy, pocit výjimečnosti Evropanů jenom proto, že se podařilo během relativně krátké doby využít vědeckých poznatků k vojenským invazím po světě. Dobyvačné války a okupace, čili koloniální čas, skončil postupně až po zničení evropských mocností v bratrovražedné 1. světové válce. Ale v Evropě zůstalo mnoho obyvatel z kolonií, kteří nakonec částečně okupovali Evropu, protože tam zůstali jako sluhové, ale po 1. světové válce a zvláště po 2. světové válce se stali

nakonec suverénními osobami. Svou politicko – kulturní silou se stali postupně okupanty Evropy. Říká se tomu migrace.

Proto dnešní multikulturní pestrost Evropy není výsadou nebo pozitivem, ale jenom důsledkem kolonialismu.

V současnosti České země patří k oblastem Evropy, v nichž se nesetkáme s příliš pestrá skladbou obyvatelstva co do barvy pleti, jazykové odlišnosti a různosti způsobu života. Takže, multikulturalisticky postižení moralisté nás kritizují, že nejsme zvyklí na to, že v západní Evropě je normální pestrá skladba obyvatelstva. Jsme prý ochuzeni historicky i v současnosti o pestrost.

Humanismem přetéající chytráci zapominají, že naopak oblast Československa byla vystavena velkým multikulturním tlakům ze strany místních Němců, Maďarů i Poláků, což nakonec vedlo k odsunu Němců z Československa částečně i k represím proti Maďarům. A vztah s polskými sousedy byl mírně mrazivý, v nejlepším lhostejný.

Vztahy mezi lidmi různých národů a náboženských skupin nejsou špatné ani dobré. Jsou vždy založené a chování jednotlivých lidí.

Po roce 1989 stále viditelně narůstá problém části osob ze sociálně i společensky výrazně odlišné skupiny obyvatel. Prý jde také o etnickou odlišnost, což je hloupost, protože cikánskou populaci vnímá majoritní společnost ne jako etnicky odlišnou, ale skupinu způsobující okolí zcela konkrétní obtíže.

Prý se cikáni velmi obtížně vyrovnávají s procesem integrace do současné společnosti. Ale obtížně se integrují již od roku 1945, pokud vezmeme jenom nejnovější úsek dějin.

Prý na cestě od socialismu do postkomunistické přítomnosti cikány provází mnohem tíživější handicap než převážnou část většinové společnosti. Na první pohled takové tvrzení vypadá učeně, ale je to blbost. Problémy jsou stále stejné. Jenom zmizela iluze z normalizace chování lidí dosažená za socialismu s povinným zaměstnáváním lidí, včetně cikánů.

Většinové společnosti je vnucováno, že nová jaksi „globalizovaná“ společnost přináší cikánům mnoho problémů, které většinová společnost neumí či nechce řešit. Jenže, podobná kritika se ozývala v 50. letech 20. století, že kapitalistická společnost nedokázala cikány civilizovat, že to musí provést až socialistická společnost.

Čili „moudré kecy“ se opakují v nové úpravě. Pro dříve narozené bylo nutné plošné předstírání, že respektují socialistické ideje. Ve skutečnosti většině společnosti bylo lhostejné, v čem žijí, protože trend společnosti byl v té době mocensky alias politicky nezvratitelný. Chtěli jen klidně žít.

Dnes je stranická linie pravd komunistické strany nahrazena stranickou linií jakýchsi lidských práv. Za socialismu jsme zažili boj o zrna a boj za mír, dnes máme boj za různá lidská práva.

Opět jsou určovány mantinely toho, co je správné... Lidé ve věku zhruba od 50 let výše cítí, že se vrací prosazování politické moci podle jedné politické linky.

Srovnání éry socialismu s dnešní érou nereálných lidských práv samozřejmě není zrcadlové. Jednu socialistickou pravověrnou tendenci dne nahrazuje řada různých jednosměrných tendencí. Z linky se stává široká brázda různých lidskoprávních tendencí, genderových a politicko – humanistických moderních/zodpovědných stanovisek a návodů jak splachovat WC.

Lze hovořit o syndromu „staveb mládeže“ – nadšená mládež za doby prezidenta Gottwalda začátkem 50. let 20. století s nadšením budovala stavby v době prvních mírových pětiletok. Podobné nadšení je pro budoucnost v rámci lepší alias moderní ideje (a ještě k tomu uctívající aparát lidských práv) pěstováno v dnešní mládeži v rámci univerzit a propagace „moderních“ a „evropských“ vizí, jde o novou modifikaci syndromu „staveb mládeže“.

Mladí si musí zklamáni z nových krásných idejí a ze současné generace lidstva (a politiky) teprve protrpět.

Proto musí dnešní naivní mládež sama zjistit, že podstata cikánského problému je zasuta pod lavinou humanistických žvástů. Mezitím se na jejich blbosti přiživí politicky šikovní cikáni a aktivisté.

Spisovatel Vlastimil Vondruška varuje: „Všichni hovoří o demokracii, protože jiný termín nemají k dispozici, a označují jím svou politickou praxi. Ta se však liší podle místní tradice, systému vlády a správy, sociálních a hospodářských možností i řady dalších okolností... nevěřím, že by vládcové a ideologové byli tak zaslepení a netušili, že musí se slovy pracovat opatrně a s rozmyslem. Jenže po staletí se to děje stejně. Jediná pravá víra vycházela z Říma, ostatní byli kacíři. Jediná demokracie vychází z Bruselu, případně od demokratických voličů Hillary Clintonové a Sorosových lidskoprávních aktivistů, ostatní jsou tyrani, xenofobové, fašisté, Putinovi agenti, čínští zaprodanci a vůbec lůza a pól...“

Rozumím tomu, že se v rámci udržení moci zakazuje hovořit o korupci, nekompetentnosti politiků, o negativních aspektech přijímání migrantů, růstu kriminality, přebujelých a zbytečných sociálních dávkách či vytváření dluhových pastí. To dělaly všechny vládnoucí systémy minulosti. My starší si vzpomínáme, co vše se v době socialistického Československa zakazovalo veřejně kritizovat.“ (Vlastimil Vondruška, Zdvořilost, či korektnost, Mladá fronta DNES 5. 10. 2017)

Od roku 1989 jsme ztratili iluze o demokratickém étosu společnosti – politická scéna se hádá jako opilci v hospodě. Skupinky politiků připomínají dnes účelové až mafianské skupinky. Toho využívají aktivisté, aby prostřednictvím naivistů byly často přetřásané údajně xenofobní nálady většinové společnosti, zveličované rasistické excesy pár blbečků. Naopak je přehlíženo cikánského vyhrožování gádžům a jejich přepadání, což začátkem devadesátých let např. v Ústí nad Labem nebyl ojedinělý jev.

Hystericky se uvádělo, že hnusné chování gádžů bylo příčinou exodu cikánsko/romských rodin do západních zemí. Byli v demokraticky smýšlejícím zahraničí natolik vítáni, že kvůli nim zavedla kanadská vláda vůči ČR dokonce víza, aby jim zabránila v příletu do Kanady.

Jako Kanadčané ztratili iluze, a kvůli českým cikánům zavedli víza, tak slušní cikáni (a Romové) a většinová společnost ztratili iluze o současné demokratické společnosti.

Historie se opakuje. Nové generace žvanilů se ujaly moci. Socialistické slogany nahradily pseudo humanistické.

*(Jaroslav Doubrava – Cikáni – Romové, aneb to, o čem se nesmí mluvit. Praha: Olympia
2021. ISBN 978-80-7376-627-6)*